

Ройан

Мразя майка си през по-голямата част от живота си, но именно нейното лице виждам, докато се давя.

Лицето, което виждам, когато идвам в съзнание след давенето, е различно. Грубо, обрулено от вятъра и с набола брада. Именно него гледам, когато внезапният пристъп на болката ме завладява, и знам, че образът му завинаги ще бъде ведно с тази болка. Винаги щом видя това лице, ще си спомням изгарящото живане от това как ме извличат върху скалите, разгра-на и кървяща. Ще чувствам натиска, от който гърдите ми сякаш ще се пръснат; усещането ще е толкова ярко и живо, сякаш всичко се повтаря отново. Лицето му, завръщане. Удавяне.

Фен

Тя изплува с бурята, преметната върху оплетени кърсове плавей. Момичето я вижда измежду тюлените. Проправя си път през дебелите им спящи тела и отива до бушуващата вода. Бурни вълни донасят буцата по-близо, дошла с прилива. Млечнобяла форма, осветена от луната. Рамо, помисля си тя. И водорасли вместо коса. Ръка, изцяло преметната върху гървото.

Момичето нагазва в черната ревяща вода. Гмурва се и изплува. Посяга към онова издуто нещо, за да му помогне да се освободи. Когато краката му стъпват върху пясък, се изправя и повлича плавея зад себе си. Нагигаща се вода плисва по бедрата и хълбоците му, но то знае как да се движи с водата, така че да не бъде съборено. И през цялото време се готви за нещо ужасно. Нещо преобразяващо. Но една последна вълна запраща оплетените кърсове плавей на брега и момичето разделя завесата от възлести водорасли и разкрива лице и то не е подпухнало или посиняло, или изгризано; то диша.

Момичето се казва Фен и сега живее тук, на тази гола ивица от крайбрежието с буревестниците, кормораните, пингвините и тюлените. Фен не се е качвала от доста време до хълма, където семейството ѝ живее във фара. Не обича да напуска морето. Но тази нощ бурята, жената. Мълнии на хоризонта и гъжд, който чува да наближава стремглаво. Мисли бързо, а

после, вместо да се опитва да освободи тялото, повлича целия товар от плавеи нагоре по черния пясък колкото може. Позволява си още един поглед към това лице, към това създание, донесено от море, твърде обширно, за да го осмисли. Дар за тях или нещо отхвърлено? А после Фен побягва.

Това е място на бури, но *тази* буря, именно тази, ще е най-лошата, която са преживели, откакто дойдоха тук. Разбира го в мига щом стига до билото на хълма и се сблъсква с вятъра. Той я събаря. В далечината вижда светлините на сградата. Във въздуха се преобръща бяла форма: спален чаршаф от въжето за простиране. Всички знаят, че не трябва да оставят простряно пране през нощта; някой ще си изпати заради изгубения чаршаф. Заг него една от количките за инструменти лети с пълна скорост през тревата, повдигната е от колелата си и отново стоварена долу, като разпилява съдържанието си, и това – фактът, че тези ценни неща са били пренебрегнати – е дори по-лошо от чаршафа.

В крайна сметка не ѝ се налага да се мъчи да стигне чак до къщата. Баща ѝ е гледал и в секундата щом я вижда да преваля възвишението, вече тича. Срещат се в тъмното на пътеката към брега. Дори значителните му размери не важат срещу този вятър и той се е превил почти надве, докато я води към къщи.

– Спри! – изкрещява тя. – Тамко! Трябва ни Раф.

– Тук съм – обаждат се брат ѝ, като се материализира, за да я хване от другата страна с ръце, големи почти колкото на баща им, и двамата я понасят забързано намотък.

– Чакайте! – възкликва Фен и осъзнава, че този момент сега ще бъде разделен на „преди“ и „след“. – Там има жена.

Доминик

Не се предполага да имам любимци, но най-малкият ми син е именно такъв. Макар и със съвсем малко. И бих го признал само с опрян в главата пистолет, ако наистина се налага да отговоря. И не защото най-много си приличаме: това важи за най-голямото ми дете и мен. Не и защото си приличаме най-малко: такъв е случаят с дъщеря ми и мен. Може би е, защото е любимен, мил и толкова умен, че да ти се доплаче. Може би защото шепне на вятъра и чува гласа му в отговор. Най-вероятно не знам защо. Но може да е и защото за един кратък миг отдавна си пожелах да е мъртъв.

Оставам най-малкия си син на топло и сигурно място в леглото. Все още не е пораснал достатъчно, за да го извеждам навън в буря, макар че би предпочел да не го оставям. Дъждът е започнал, докато следвам двете си по-големи деца до пясъчната ивица. Тюлените са се оттеглили под вълните. Пингвините са се сгушили в гнездата си. Раф и аз вдигаме жената между нас и бавно се отправяме обратно нагоре по гългата виеща се пътека. Няма дървета, които да осигуряват прикритие, на острова няма никакви, само високи хълмчета от туфи сребриста трева и път, който става

все по-бавен с всяка стъпка във вятъра. Той крещи в ушите ни. В такава буря има опасност да бъдем съборени и да се изтърколим надолу по хълма.

– Не спирай, приятел – подканвам и пред мен Раф упорито продължава.

Дъщеря ми казва, че жената дишала. Че по някакъв начин е дишала и знам, че Фен безмълвно я подтиква да продължава, със силата на волята си внушава на това тяло да се вкопчи в живота. Аз не храня толкова голяма надежда, но също така подготвям, че за да е стигнала дотук, за да е оцеляла в толкова бурен океан, тази жена сигурно е силна.

Виждал съм тяло, погубено от морето, и състоянието му би лишило човек от всякакво високомерие. Отрезвяващо слаби сме под силния му удар. Тази жена, изхвърлена от такова море – по-мощно от повечето, – се държи за живота със смущаваща дързост. Цялата ѝ лява страна е разпорена и не мога да си представя как така в гробовете ѝ няма вода, но първата ми грижа е хипотермията; дишането и сърдечният ѝ ритъм ми се струват много бавни.

Обратно в къщата аз и трите ми деца внимателно сваляме каквото е останало от грехите на жената. Възлагам на Орли да се заеме с обувките и чорапите, а на Раф и Фен позволявам да ми помогнат с останалото, като оставям само бельото недокоснато. Фен сваля и своите грехи – „Не е нужно“ – казвам, – но тя не проговаря, а се покатерва в леглото да обгърне тази непозната с топлината си. Всъщност единственият начин да я стопли. С момчетата натрупваме одеяла върху тях и следим температурата на жената. Тя се покачва бавно. Минават часове, докато кръжим около нея, като наблюдаваме и чакаме, и се питам за как-

во ли мисли гъщеря ми, докато използва тялото си така – за да спаси друго.

По-късно, когато жената изглежда достатъчно затоплена и не мисля, че можем да отлагаме повече, Фен се облича. По чаршафите и по кожата ѝ има кръв. Тя се преструва, че не забелязва. Съсредоточаваме се в обработването на раните, използваме пинсети, за да измъкнем внимателно парченца плат. Крайниците на жената са стройни и силни, главата ѝ е обръсна. Лицето, което почти не съм поглеждал, е изпито и ъгловато. Челюстта ѝ е стисната силно. Щом тялото ѝ е освободено от плата и отломките, зашивам най-сериозните рани; пръстите ми са твърде големи, за да не са тромави. Слагаме дезинфектант върху ожулванията, а после колкото марля имаме, преди да превържем тялото ѝ. Появила се е температура: жената е изгаряща на допир. Издава звуци, които изплашват всички ни, а аз се опомням и отправям гевггодишния си син от стаята. Той протестира, иска да помогне и знам, че е уплашен повече от бурята, отколкото от звуците на тази жена. Отстъпвам и му позволявам да остане. Имам чувството, че в тази нощ трябва да сме заедно.

Седим с нея и я гледаме как се мята. Навън бурята беснее. Когато прозорците се разтрисат, Орли изхленчва, но старите камъни удържат. Вътре морето още се бори за нея и не отпуска хватката си. В най-тъмните часове си мисля, че дори жената да преживее нощта, този океан ще си я вземе обратно някой ден.